

Hans gode Genius

Folkeskuespil i 5 Akter

bygget over

Thorvaldsens Liv

I Hovedrollerne:

Gunnar Tolnæs

Lilli Bech, Nora Green,

Peter Malberg og Robert Schmidt

Iscenesat af:

Aug. Blom

Eneret:

^A/_S Fotorama

Officin:

Nordisk Films Co.

Hans gode Genius

PERSONERNE:

Victor Albert ..... Gunnar Tolnæs
Skibsreder Hassing ..... Carl Lauritzen
Hans Hustru ..... Emma Wiehe
Margarete Hassing ..... Nora Green
Skibsfører Backe ..... Viggo Lindstrøm
Gregor ..... Peter Malberg
Mægler Lyngs ..... Robert Schmidt
Grevinde Maria della Rizzi .... Lilli Bech

Hans gode Genius.

I en svunden Tid foregaar vor Fortælling ... I en Tid, da det var et Særsyn at se en Mand, der havde sit Udspring i Befolkningens bredeste Lag, naa op til Tinderne i Kraft af sin Dygtighed og sit Geni ... I en Tid, der vel var idyllisk og romantisk, men hvor Ungdommen endnu ikke havde faaet anerkendt sin Ret, og hvor Forældrenes Vilje i Regelen var højeste Lov for Børnene ...

— — — — De elsker hinanden, — *Victor Albert* og *Margarete Hassing*. De har været Venner og uadskillelige lige siden hin Aften i deres Barndomsaar, da han reddede hendes Liv, — og efter at de er blevet voksne, har de forstaaet, at Livet vil blive tomt og meningsløst for dem, om de ikke kommer til at leve det sammen. Og saa har Skæbnen dog villet det saadan, at der er et Svælg mellem dem, — mellem *ham* Fattigbarnet — den forsumpede og drikfældige Billedskærers Søn, og *hende*, den rige og fornemme Skibsreders Datter! Ganske vist er Victor en lovende ung Billedhugger, — en af Akademiets mest talentfulde Elever, men alligevel — — — Han har intet *Navn*, — kan ikke engang sætte alt ind paa at skabe sig et, for han er lænkebundet til sit Hjem og maa for Moderens Skyld — den gode og tapre Moder, som han forguder — ofre det meste af sin Tid paa at hjælpe Faderen med hans Arbejde. — — — Han tør ikke gore sig noget Haab om at blive accepteret som Bejler til Margarete, og da han derfor synes, at han ikke har nogen Ret til at binde hende til sig, tager han ikke

noget Løfte af hende. Men i hans Øjne har hun forlængst læst alt det, han ikke med Ord har villet sige, og ung og forhaabningsfuld som hun er, trøster hun sig med, at alt sikkert vil vende sig til det bedste . . . . Og hun er lykkelig den Dag,

han modtager Akademiets Rejsestipendium som Prisbelønning for en Psyke, han har modelleret, og som *hun* ved, hun har inspireret ham til. Hun opildner ham til at rejse ud . . . . der er saa meget for ham at *se* og at *lære* derude i den store Verden, og hun foregøgl ham, at sejrer han i sin Kamp for at naa frem, vil intet Ønske være uopnaeligt for ham. — — — Victor føler, at hun har Ret. Skal han gøre sine Evner frugtbringende, — skal han blive den store Kunstner, han har drømt om at blive, maa han gøre sig fri. Men de Baand, der binder ham til Hjemmet, er alligevel for stærke, til at han kan faa sig til at sprænge dem, der vil gaa for meget i Stykker, om han rejser, — og med tungt Hjerte slaar han Flyvegrillerne ud af Hovedet. — — —

Saa sker der imidlertid noget, der faar ham til at ændre sin Beslutning. Ved en Fest, som Skibsrederen afholder i Anledning af et nyt Skibs Fuldførelse, finder der et Skandaleoptrin Sted, i hvilket den stærkt berusede Billedskærer Albert er Hovedpersonen, og dette faar Sønnen til at indse, at han maa bort, om han ikke vil risikere at gaa en lignende Skæbne i Møde som Faderen, der ogsaa har været en lovende ung Kunstner, men som manglede Kraft og Mod til at tage Kampen op, og som derfor blev det forpinte og forhutlede Menneskevrag, han blev.

— — — Og kort Tid efter drager Victor til Italien, — Kunstens forjættede Land. Han faar en Rejsefælle i sin Studiekamme-

rat. Margarettes letsindige og karaktersvage Fætter, Gregor Hassing, — men han aner ikke, at det er en vis Mægler Lyngs, der i en bestemt Hensigt har sat den anden i Stand til at foretage denne Rejse. Lyngs, der ogsaa elsker Margarete, og som har en høj Stjerne hos hendes Forældre, vil nemlig benytte Gregor som Redskab til at faa de Elskende skilt, — og hans onde Plan lykkes alt for godt. Den Dag kommer, da Victor ikke kan tro andet, end at Margarete har glemt ham, — og fra den Stund svinder hans Mod og hans Arbejdsglæde. Det var jo *hendes* Kærlighed, der var Drivfjederen i hans Kamp, — og han taber ganske Troen paa sig selv *nu*, da hun tilsyneladende har tabt Troen paa ham. — — —

Men den unge Piges Skuffelse og Sorg er ikke mindre. — Hun ved jo heller intet om de onde Kræfter, der driver deres Spil, og tør ikke tvivle paa Fætterens Ord, naar han skriver, at Victor er blevet en helt anden dernede og lever et Liv i Lys og Glæde, uden at skænke dem derhjemme en Tanke . . . . Hendes Forældre arbejder ihærdigt paa at faa hende forlovet med Lyngs, der giver Rollen som deltagende og uegennyttig Ven, — og en skønne Dag giver hun ham saa halvt med — halvt mod sin Vilje — sit Løfte. — — —

Da Meddelelsen om Forlovelsen naar til Rom, er det for Victor, som om alt styrter sammen om ham. *Hun*, hans gode Genius, i hvem han saa Inkarnationen af alt smukt og ædelt, har altsaa virkelig svigtet ham og er tabt for ham! Alle hans ærgerrige Planer og Drømme falder sammen som et Korthus, — og der er nu kun eet for ham at gøre, — at søge Glemsel . . . . Han kaster sig ud i det muntre Kunstnerliv dernede, og i den skønne Maria della Rizzi's Arme tror han at finde den Glemsel, han søger. Men da Gregor saaledes har naaet sit Maal, vaagner Samvittigheden i ham . . . . Han er ikke ond af Naturen, — blot svag og letsindig, — og fuld af Anger og Gru griber han Flugten og rejser hjem.

Han har ikke haft Mod til at skrifte for Victor, men over for Morgarete tilstaar han alt. Det er paa sin Bryllupsdag — kort før hun skal begive sig til Kirken, — at hun faar Sandheden at vide, — og hun flygter straks hjemmefra, lykkelig over at hun dog slap for at blive den samvittighedsløse Lyngs prisgivet og fast besluttet paa at redde *ham* fra Fortabelse, der altid har ejet hendes Hjerte. I sin elskelige Gudfar, den gamle Skibsfører Backe, har hun en trofast Ven og

Beskytter, og takket være *ham* lykkes det hende at naa til Rom. — — —

Victor har forlængst set, at det Kærlighedseventyr, han i Trods og Fortvivlelse kastede sig ud i, hverken skaffer ham Glæde eller Glemsel, men Maria della Rizzi, der omfatter ham med en lidenskabelig Kærlighed, vil ikke slippe ham. Han bliver først sig selv igen, da han af Margaretets Mund faar at vide, hvilke Rænker, der har været spundet mod dem, — hans Livsmod blusser atter op, og han faar sin vidunderlige Skaberevne tilbage. Grevinden vil imidlertid ikke give Afkald paa ham, — hun tager Kampen op mod den blonde og blide unge Pige fra Norden og viger ikke tilbage for at begaa en Forbrydelse for at skille hende fra *ham*, hun *selv* begærer. Men hun forstaar dog tilsidst, at den dybe og rene Kærlighed, de to Mennesker omfatter hinanden med, gør dem saa stærke og offervillige, at hun aldrig vil kunne gøre sig Haab om at blive den Sejrende, — og hun beslutter at give dem tilbage til Livet og Lykken. Men det er for sent, at hun erkender sin Afmagt . . . .

Margarete har længe været svag og nedbrudt, — Gensynet med Victor har vel for en Tid faaet hendes Livslys til at blusse op, men de nye Lidelser, der tilføjes hende, tager hendes sidste Kræfter. Hun udaander i sin Elskedes Arme, og skønt hans Hjerte er ved at bryde af Sorg, føler han, at det er hendes Vilje, at han ikke fortvivler, — ikke opgiver sin Kamp . . . . Nej — gennem hans Kunst skal Menneskene lære Margarete at kende, — hun skal være hans Genius *nu*, som hun var det i levende Live, — og hun skal føre ham op mod Stjernerne!

